

Nr. _____/C/2018

17.10.2018

Domnului Victor CIORBEA
Avocatul Poporului

În considerarea rolului constituțional al Ministerului Public stabilit prin dispozițiile art. 131 din Constituția României, de a reprezenta interesele generale ale societății, de a apăra ordinea de drept, precum și drepturile și interesele cetățenilor, prin prezenta, am onoarea de a vă supune, spre analiză, solicitarea de a sesiza Curtea Constituțională, în temeiul dispozițiilor art. 146 lit. d) teza finală din Constituția României și art. 13 alin. (1) lit. f) din Legea nr. 35/1997, republicată, cu **excepția de neconstituționalitate a articolului VII din Ordonanța de urgență a Guvernului nr.92/2018 pentru modificarea și completarea unor acte normative în domeniul justiției**, pentru următoarele

MOTIVE:

A. Critici de neconstituționalitate extrinsecă

I. Încălcarea art. 115 alin. (4) din Constituția României potrivit căruia: „Guvernul poate adopta ordonanțe de urgență în situații extraordinare a căror reglementare nu poate fi amânată, având obligația de a motiva urgența în cuprinsul acestora ”.

În materia adoptării ordonanțelor de urgență, respectiv în privința condițiilor pe care acestea trebuie să le îndeplinească pentru a fi în acord cu exigențele înscrise în art. 115 alin. (4) din Legea fundamentală, Curtea Constituțională a elaborat o vastă și constantă jurisprudență¹ în care a statuat că, Guvernul poate adopta ordonanțe de urgență, în următoarele condiții care trebuie îndeplinite în mod cumulativ:

- existența unei situații extraordinare;
- reglementarea acesteia să nu poată fi amânată și

¹ Decizia nr. 361 din 26 mai 2016, par. 25 și jurisprudența loc. cit., publicată în Monitorul Oficial, partea I, nr. 419 din 6 iunie 2016;

MINISTERUL PUBLIC
PARCHETUL DE PE LÂNGĂ ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
CABINET PROCUROR GENERAL

- urgența să fie motivată în cuprinsul ordonanței.

În aceeași jurisprudență, s-a arătat și că „*Opțiunea Guvernului pentru adoptarea ordonanței de urgență (...) trebuie să țină cont de condiționările constituționale specifice impuse prin art. 115 alin. (4), având în vedere faptul că Guvernul nu are un drept de apreciere, absolut și necenzurabil în privința calificării unei situații de fapt ca întrunind elementele componente ale situației extraordinare. Dimpotrivă, dreptul său de apreciere trebuie să se supună exigențelor constituționale, iar controlul respectării acestora revine Curții Constituționale. De aceea, proclamarea în preambulul ordonanței de urgență a unor situații de fapt ca fiind subsumate conceptului de situație extraordinară nu echivalează cu o prezumție absolută în acest sens, ci exprimă o prezumție relativă, drept pentru care actul normativ se bucură de o prezumție relativă de constituționalitate*”².

Neexistând o definiție de rang constituțional a noțiunii de **situație extraordinară**, în doctrină, s-a precizat că aceasta este: a) o condiție constituțională de esență, fundamentală pentru adoptarea ordonanțelor de urgență; b) o situație obiectivă și independentă, în sensul că producerea acesteia nu depinde de voința vreunei autorități publice și nu se justifică prin instituirea altei situații de criză constituțională; c) o situație imprevizibilă care se abate de la regulile sau așteptările obișnuite și a cărei reglementare nu suportă în nici un fel amânare; d) o situație care periclitizează interesul public, funcționarea normală a autorităților statului și regimul politic; pericolul cauzat de această situație trebuie să reclame urgență, adică să fie un pericol cert și imediat, pe cale să se producă³.

Tot astfel, Curtea Constituțională a arătat că „*situațiile extraordinare exprimă un grad mare de abatere de la obișnuit sau comun și au un caracter obiectiv, în sensul că existența lor nu depinde de voința Guvernului care, în asemenea împrejurări, este constrâns să reacționeze prompt pentru apărarea unui interes public pe calea ordonanței de urgență*”⁴ și că „*inexistența sau neexplicarea urgenței reglementării situațiilor extraordinare (...) constituie în mod evident o barieră constituțională în calea adoptării de către Guvern a unei ordonanțe de urgență. (...) A decide altfel înseamnă a goli de conținut dispozițiile art. 115 din Constituție*

² Decizia nr. 859 din 10 decembrie 2015, par. 29, publicată în Monitorul Oficial, partea I, nr. 103 din 10 februarie 2016;

³ V. Cârstea „*Condițiile stabilite de art. 115 alin. (4) din Constituție pentru adoptarea ordonanțelor de urgență ale Guvernului*” în R.D.P. nr. 1/2005, p. 48 și urm.;

⁴ Decizia nr. 83 din 19 mai 1998, publicată în Monitorul Oficial, partea I nr. 211 din 8 iunie 1998 și decizia nr. 869 din 10 decembrie 2015, par. 31 teza I, precit;

MINISTERUL PUBLIC
PARCHETUL DE PE LÂNGĂ ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
CABINET PROCUROR GENERAL

privind delegarea legislativă și a lăsa libertatea Guvernului să adopte în regim de urgență acte normative cu putere de lege, oricând și ținând seama de împrejurarea că prin ordonanță de urgență se poate reglementa și în materii care fac obiectul legilor organice – în orice domeniu.”⁵

În acest context, se observă că în preambulul actului normativ, urgența și situația extraordinară a cărei reglementare nu poate fi amânată nu sunt motivate de Guvern în ceea ce privește soluția legislativă de la art.VII.

Totodată, se poate observa că nu a fost exprimată nicio justificare pentru majorarea condițiilor de vechime printr-o procedură legislativă de urgență și extraordinară, în contextul în care, de altfel, o asemenea chestiune nu a format obiect al vreuneia din recomandările cuprinse în avizul preliminar al Comisiei de la Veneția asupra proiectelor de legi de modificare a legilor justiției.

Din preambulul Ordonanței de Urgență a Guvernului nr.92/2018 rezultă că adoptarea acesteia urmărește asigurarea bunei funcționări a justiției ca serviciu public, fiind invocate recomandările menționate anterior, dar, în realitate, dispozițiile criticate prin prezenta au efect opus, respectiv de impact negativ asupra funcționării instituțiilor din sistemul judiciar, cu referire la parchete.

Prin intervenția Guvernului asupra carierei procurorilor deja numiți este afectată independența acestora, ceea ce contravine recomandărilor Comisiei de la Veneția.

*

II. Încălcarea art. 115 alin. (6) din Constituția României potrivit căruia: *„Ordonanțele de urgență (...) nu pot afecta regimul instituțiilor fundamentale ale statului, drepturile, libertățile și îndatoririle prevăzute de Consituție ” raportat la art. 124 din Constituție, art. 131 alin. (1) și art. 23 alin. (1) din Legea fundamentală, potrivit cărora: „În activitatea judiciară, Ministerul Public reprezintă interesele generale ale societății, apără ordinea de drept, drepturile și libertățile cetățenilor”*.

⁵ Decizia nr. 366 din 25 iunie 2014, publicată în Monitorul Oficial, partea I, nr. 644 din 2 septembrie 2014 și decizia nr.869 din 10 decembrie 2015, par. 31 teza a II-a, precit;

MINISTERUL PUBLIC
PARCHETUL DE PE LÂNGĂ ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
CABINET PROCUROR GENERAL

Cu privire la înțelesul termenilor folosiți în art. 115 alin. (6) din Constituție, în jurisprudența Curții Constituționale s-a reținut că ordonanțele de urgență nu pot fi adoptate dacă „afectează”, dacă au consecințe negative asupra regimului instituțiilor fundamentale ale statului; sintagma „regimul instituțiilor fundamentale a statului” a fost explicat ca reprezentând toate componentele care definesc regimul juridic al acestora, inclusiv categoria actelor juridice pe care le adoptă⁶.

În jurisprudența sa, Curtea a stabilit că „sunt instituții fundamentale ale statului acelea reglementate expres de Constituție, în mod detaliat ori măcar sub aspectul existenței lor, în mod explicit sau doar generic (instituțiile cuprinse în titlul III din Constituție, precum și autoritățile publice prevăzute în alte titluri ale Legii fundamentale)”⁷.

Așadar, instituțiile fundamentale ale statului au „statut constituțional” (Decizia nr. 104 din 20 ianuarie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.73 din 6 februarie 2009). Curtea a apreciat că sunt instituții fundamentale ale statului, spre exemplu, Curtea de Conturi (Decizia nr. 544 din 28 iunie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 568 din 30 iunie 2006, sau Decizia nr. 1.555 din 17 noiembrie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 916 din 28 decembrie 2009), Președintele României (Decizia nr. 1.133 din 27 noiembrie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 851 din 12 decembrie 2007), Consiliul Superior al Magistraturii (Decizia nr. 1.133 din 27 noiembrie 2007 sau Decizia nr. 230 din 9 mai 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 347 din 12 iunie 2013), Înalta Curte de Casație și Justiție (Decizia nr. 104 din 20 ianuarie 2009), Consiliul Suprem de Apărare a Țării (Decizia nr. 1.008 din 7 iulie 2009), ministerele și celelalte organe ale administrației publice (Decizia nr. 1.257 din 7 octombrie 2009), Ministerul Public (Decizia nr. 297 din 23 martie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 328 din 18 mai 2010), consiliile locale, primarii și consiliile județene (Decizia nr. 1.105 din 21 septembrie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 684 din 8 octombrie 2010) sau Curtea Constituțională (Decizia nr. 738 din 19 septembrie 2012).

⁶ Decizia nr. 230 din 9 mai 2013 publicată în Monitorul Oficial, partea I, nr. 347 din 12 iunie 2013 și jurisprudența loc. cit; decizia nr. 1257 din 7 octombrie 2009, publicată în Monitorul Oficial, partea I nr. 758 din 6 noiembrie 2009;

⁷ Decizia nr. 1.257 din 7 octombrie 2009 a Curții Constituționale

Curtea a mai stabilit că „se poate deduce că interdicția adoptării de ordonanțe de urgență este totală și necondiționată atunci când menționează că «nu pot fi adoptate în domeniul legilor constituționale» și că «nu pot viza măsuri de trecere silită a unor bunuri în proprietate publică». În celelalte domenii prevăzute de text, ordonanțele de urgență nu pot fi adoptate dacă «afectează», dacă au consecințe negative, dar, în schimb, pot fi adoptate dacă, prin reglementările pe care le conțin, au consecințe pozitive în domeniile în care intervin”.

În continuare, Curtea a arătat că „verbul «a afecta» este susceptibil de interpretări diferite, așa cum rezultă din unele dicționare. Din punctul de vedere al Curții, aceasta urmează să rețină numai sensul juridic al noțiunii, sub diferite nuanțe, cum ar fi: «a suprima», «a aduce atingere», «a prejudicia», «a vătăma», «a leza», «a antrena consecințe negative»”⁸.

În ceea ce privește înțelesul sintagmei „afectare a regimului instituțiilor fundamentale ale statului”, Curtea, prin Decizia nr. 1.257 din 7 octombrie 2009 și Decizia nr. 230 din 9 mai 2013, a statuat că aceasta vizează „toate componentele care definesc regimul juridic al acestora - structura organizatorică, funcționarea, competențele, resursele materiale și financiare, numărul și statutul personalului, salarizarea, categoria de acte juridice pe care le adoptă etc.”. De asemenea, toate aceste componente se subsumează organizării și funcționării instituțiilor fundamentale ale statului⁹.

Or, principiul stabilității procurorilor constituie o garanție de rang legal, ce ține de regimul juridic al acestora, fiind menită să garanteze statutul lor constituțional. O dispoziție în sensul art. VII aducând atingere stabilității afectează implicit statutul constituțional al Ministerului Public.

B. Critici de neconstituționalitate intrinsecă

Prin Legile nr.207/2018 și nr.242/2018, precum și prin Ordonanța de Urgență a Guvernului nr.92/2018 s-au adus modificări legilor justiției inclusiv în ceea ce privește condițiile de vechime pentru promovarea în funcții de conducere și de execuție,

⁸ Decizia nr. 1.189 din 6 noiembrie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 787 din 25 noiembrie 2008);

⁹ Decizia nr. 1.105 din 21 septembrie 2010 a Curții Constituționale. În același sens, și decizia nr. 498/2015 par. 33-36.

MINISTERUL PUBLIC
PARCHETUL DE PE LÂNGĂ ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
CABINET PROCUROR GENERAL

precum și pentru numirea procurorilor în cadrul Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism și Direcției Naționale Anticorupție.

Astfel, în conformitate cu prevederile art.44 alin. 1 din Legea nr.303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, anterior modificărilor aduse prin Legea nr.242/2018, publicată în Monitorul Oficial nr.868 din 15 octombrie 2018, pot participa la concursul de promovare la instanțele sau parchetele imediat superioare judecătoria și procurorii care au avut calificativul "foarte bine" la ultima evaluare, nu au fost sancționați disciplinar în ultimii 3 ani și îndeplinesc următoarele condiții minime de vechime:

a) 5 ani vechime în funcția de judecător sau procuror, pentru promovarea în funcțiile de judecător de tribunal sau tribunal specializat și procuror la parchetul de pe lângă tribunal sau la parchetul de pe lângă tribunalul specializat;

b) 6 ani vechime în funcția de judecător sau procuror, pentru promovarea în funcțiile de judecător de curte de apel și procuror la parchetul de pe lângă aceasta;

c) 8 ani vechime în funcția de judecător sau procuror, pentru promovarea în funcția de procuror la Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție.

Art.50 stipula că pentru numirea în funcții de conducere, sunt necesare următoarele condiții minime de vechime:

a) pentru funcția de prim-procuror al parchetului de pe lângă judecătoria și adjunct al acestuia, o vechime de 5 ani în funcția de judecător sau procuror;

b) pentru funcția de prim-procuror al parchetului de pe lângă tribunal sau al parchetului de pe lângă tribunalul pentru minori și familie, adjunct al acestuia și procuror șef secție al parchetului de pe lângă tribunal sau al parchetului de pe lângă tribunalul pentru minori și familie, o vechime de 6 ani în funcția de judecător sau procuror;

c) pentru funcția de procuror general al parchetului de pe lângă curtea de apel și adjunct al acestuia, procuror șef secție al parchetului de pe lângă curtea de apel, o vechime de 8 ani în funcția de judecător sau procuror.

În ceea ce privește numirea în funcțiile de Procuror general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, prim-adjunct și adjunct acestuia, procuror șef al Direcției Naționale Anticorupție, adjunct ai acestuia, procuror șefi de secție al

MINISTERUL PUBLIC
PARCHETUL DE PE LÂNGĂ ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
CABINET PROCUROR GENERAL

acestor parchete, precum și procuror șef al Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism și adjunct al acestuia era prevăzută o vechime minimă de 10 ani în funcția de judecător sau procuror.

De asemenea, potrivit prevederilor art.79¹ alin.3 din Legea nr.304/2004 privind organizarea judiciară, în forma în vigoare anterior adoptării Legii nr.207/2018, pentru a fi numiți în cadrul Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism procurorii trebuie să aibă o bună pregătire profesională, o conduită morală ireproșabilă, o vechime de cel puțin 6 ani în funcția de procuror sau judecător și să fi fost declarați admiși în urma interviului organizat de comisia constituită în acest scop.

În mod corespunzător, dispozițiile art.87 alin.2 din Legea nr.304/2004 privind organizarea judiciară, în forma în vigoare anterior adoptării Legii nr.207/2018, stipulau că pentru a fi numiți în cadrul Direcției Naționale Anticorupție, procurorii trebuie să aibă o bună pregătire profesională, o conduită morală ireproșabilă, o vechime de cel puțin 6 ani în funcția de procuror sau judecător și să fi fost declarați admiși în urma unui interviu organizat de comisia constituită în acest scop.

În forma în vigoare în prezent ca urmare a adoptării Legii nr.207/2018, publicată în Monitorul Oficial nr.636 din 20 iulie 2018, art.79¹ alin.3 din Legea nr.304/2004 privind organizarea judiciară prevede că pentru a fi numiți în cadrul Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism, procurorii trebuie să nu fi fost sancționați disciplinar, să aibă o bună pregătire profesională, o conduită morală ireproșabilă, o vechime de cel puțin 8 ani în funcția de procuror sau judecător și să fi fost declarați admiși în urma interviului organizat de comisia constituită în acest scop.

Totdată, potrivit art.87 alin.2 din Legea nr.304/2004 privind organizarea judiciară, în forma modificată prin Legea nr.207/2018, pentru a fi numiți în cadrul Direcției Naționale Anticorupție, procurorii trebuie să nu fi fost sancționați disciplinar, să aibă o bună pregătire profesională, o conduită morală ireproșabilă, cel puțin 8 ani vechime în funcția de procuror sau judecător și să fi fost declarați admiși în urma unui concurs susținut în fața Secției de procurori a Consiliului Superior al Magistraturii.

MINISTERUL PUBLIC
PARCHETUL DE PE LÂNGĂ ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
CABINET PROCUROR GENERAL

Deopotrivă, prin art.I din Legea nr.242/2018, publicată în Monitorul Oficial nr.868 din 15 octombrie 2018, s-a modificat art.44 alin.1 din Legea nr.303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, astfel:

„Pot participa la concursul de promovare la instanțele sau parchetele imediat superioare judecătorii și procurorii care au avut calificativul «foarte bine» la ultima evaluare, nu au fost sancționați disciplinar în ultimii 3 ani, au funcționat efectiv timp de cel puțin 3 ani la instanța sau parchetul ierarhic inferior celui la care doresc să promoveze și îndeplinesc următoarele condiții minime de vechime:

a) 7 ani vechime în funcția de judecător sau procuror, pentru promovarea în funcțiile de judecător de tribunal sau tribunal specializat și procuror la parchetul de pe lângă tribunal sau la parchetul de pe lângă tribunalul specializat;

b) 10 ani vechime în funcția de judecător sau procuror, pentru promovarea în funcțiile de judecător de curte de apel și procuror la parchetul de pe lângă aceasta;

c) 18 ani vechime în funcția de judecător sau procuror, pentru promovarea în funcția de procuror la Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție”.

Prin același act normativ s-a modificat și art.50, care are următoarea redactare:

„Pentru numirea în funcții de conducere sunt necesare următoarele condiții minime de vechime:

a) pentru funcția de prim-procuror al parchetului de pe lângă judecătoria și adjunct al acestuia, o vechime de 6 ani în funcția de judecător sau procuror;

b) pentru funcția de prim-procuror al parchetului de pe lângă tribunal sau al parchetului de pe lângă tribunalul pentru minori și familie, adjunct al acestuia și procuror șef secție al parchetului de pe lângă tribunal sau al parchetului de pe lângă tribunalul pentru minori și familie, o vechime de 8 ani în funcția de judecător sau procuror;

c) pentru funcția de procuror general al parchetului de pe lângă curtea de apel și adjunct al acestuia, procuror șef secție al parchetului de pe lângă curtea de apel, o vechime de 12 ani în funcția de judecător sau procuror”.

*

MINISTERUL PUBLIC
PARCHETUL DE PE LÂNGĂ ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
CABINET PROCUROR GENERAL

În Ordonanța de Urgență a Guvernului nr.92/2018 pentru modificarea și completarea unor acte normative în domeniul justiției, publicată în Monitorul Oficial nr.874 din 16 octombrie 2018, se prevăd următoarele în ceea ce privește condițiile de promovare în funcție de execuție a procurorilor, de numire în funcții de conducere și de numire în cadrul Direcției Naționale Anticorupție și Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism:

Art.I – Legea nr.242/2018 se modifică și se completează după cum urmează:

1. La punctul 58 al articolului I, norma propusă pentru litera c) a alineatului (1) al articolului 44 din Legea nr.303/2004, republicată, cu modificările și completările ulterioare, se modifică și va avea următorul cuprins:

„c) 10 ani vechime în funcția de judecător sau procuror, pentru promovarea în funcția de procuror la Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție”.

2. La punctul 58 al articolului I, după norma propusă pentru alineatul (3) al articolului 44 din Legea nr. 303/2004, republicată, cu modificările și completările ulterioare, se introduce un nou alineat, alineatul (3¹), cu următorul cuprins:

"(3¹) Pentru a fi promovați în cadrul Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, procurorii trebuie să nu fi fost sancționați disciplinar, să aibă o bună pregătire profesională, o conduită morală ireproșabilă, cel puțin 10 ani vechime în funcția de procuror sau judecător, cel puțin gradul profesional corespunzător parchetului de pe lângă curtea de apel și să fi fost declarați admiși în urma unui concurs organizat de către comisia constituită în acest scop”.

4. La punctul 88 al articolului I, norma propusă pentru alineatul (1) al articolului 54 din Legea nr. 303/2004, republicată, cu modificările și completările ulterioare, se modifică și va avea următorul cuprins:

"Art. 54

(1) Procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, prim-adjunctul și adjunctul acestuia, procurorul șef al Direcției Naționale Anticorupție, adjunctii acestuia, procurorul șef al Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism, adjunctii acestuia, precum și procurorii șefi de secții ai acestor parchete, sunt numiți de Președintele României, la propunerea ministrului justiției, cu avizul Secției pentru procurori a Consiliului Superior al Magistraturii, dintre procurorii care au o vechime minimă de 15 ani în

MINISTERUL PUBLIC
PARCHETUL DE PE LÂNGĂ ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
CABINET PROCUROR GENERAL

funcția de judecător sau procuror, pe o perioadă de 3 ani, cu posibilitatea reînvestirii o singură dată."

ART.II - Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 827 din 13 septembrie 2005, cu modificările și completările ulterioare, se modifică și se completează după cum urmează:

1. La articolul 79¹, alineatele (3) și (9) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„(3) Pentru a fi numiți în cadrul Direcției de Investigarea a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism, procurorii trebuie să nu fi fost sancționați disciplinar, să aibă o bună pregătire profesională, o conduită morală ireproșabilă, o vechime de cel puțin 10 ani în funcția de procuror sau judecător și să fi fost declarați admiși în urma interviului organizat de către comisia constituită în acest scop.

.....
(9) Procurorii numiți în cadrul Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism pot fi revocați prin ordin al procurorului șef al acestei direcții, cu avizul Secției pentru procurori a Consiliului Superior al Magistraturii, în cazul exercitării necorespunzătoare a atribuțiilor specifice funcției sau în cazul aplicării uneia dintre sancțiunile disciplinare prevăzute la art. 100 lit. b) - e) din Legea nr. 303/2004, republicată, cu modificările și completările ulterioare."

2. La articolul 87, alineatele (2) și (8) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„(2) Pentru a fi numiți în cadrul Direcției Naționale Anticorupție, procurorii trebuie să nu fi fost sancționați disciplinar, să aibă o bună pregătire profesională, o conduită morală ireproșabilă, cel puțin 10 ani vechime în funcția de procuror sau judecător și să fi fost declarați admiși în urma unui concurs organizat de către comisia constituită în acest scop.

.....
(8) Procurorii numiți în cadrul Direcției Naționale Anticorupție pot fi revocați prin ordin al procurorului șef al Direcției Naționale Anticorupție, cu avizul secției pentru procurori a Consiliului Superior al Magistraturii, în cazul exercitării necorespunzătoare a atribuțiilor specifice funcției sau în cazul aplicării uneia dintre sancțiunile disciplinare prevăzute la art. 100 lit. b) - e) din Legea nr. 303/2004, republicată, cu modificările și completările ulterioare."

ART. VII

Procurorii care, la data intrării în vigoare a prezentei ordonanței de urgență, își desfășoară activitatea în cadrul Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, al Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism și al Direcției Naționale Anticorupție, precum și în cadrul celorlalte parchete, rămân în funcție în cadrul acestora, numai dacă îndeplinesc condițiile prevăzute de Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată, cu modificările și completările ulterioare, și Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

ART. VIII

(1) Prevederile prezentei ordonanțe de urgență referitoare la modificarea și completarea Legii nr.304/2004 privind organizarea judiciară, republicată, cu modificările și completările ulterioare, și a Legii nr.317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, republicată, cu modificările și completările ulterioare, intră în vigoare la data publicării în Monitorul Oficial al României, Partea I.

(2) Prevederile prezentei ordonanțe de urgență referitoare la modificarea și completarea Legii nr.303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată, cu modificările și completările ulterioare, intră în vigoare la aceeași dată cu Legea nr.242/2018 pentru modificarea și completarea Legii nr.303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 868 din 15 octombrie 2018.

*

Apreciem că dispozițiile art.VII din Ordonanța de Urgență a Guvernului nr.92/2018 pentru modificarea și completarea unor acte normative în domeniul justiției, publicată în Monitorul Oficial nr.874 din 16 octombrie 2018, sunt neconstituționale, din următoarele considerente:

1. Încălcarea art.1 alin.(5) din Constituția României

MINISTERUL PUBLIC
PARCHETUL DE PE LÂNGĂ ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
CABINET PROCUROR GENERAL

Sintagma „*procurorii care își desfășoară activitatea*” din cuprinsul acestui articol este neclară, prin aceea că poate fi înțeleasă ca referindu-se atât la toți procurorii, inclusiv cei numiți în funcții, dar și numai la procurorii aflați în situație de delegare ori de detașare.

O astfel de exprimare legislativă nu poate fi primită, nu doar pentru confuzia pe care o generează, dar, mai ales, din perspectiva consecințelor pe care le cauzează o interpretare în sensul că ar privi inclusiv procurorii numiți în funcții.

Astfel, trebuie menționat că prevederile art. V din Legea nr.207/2018 stipulează că „*procurorii care, la data intrării în vigoare a prezentei legi, sunt numiți în funcție în cadrul Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism și Direcției Naționale Anticorupție rămân în funcțiile pe care le îndeplinesc în cadrul acestor structuri*”.

Dispozițiile art.VII din Ordonanța de Urgență a Guvernului nr.92/2018 pentru modificarea și completarea unor acte normative în domeniul justiției, publicată în Monitorul Oficial nr.874 din 16 octombrie 2018, vin în contradicție cu textul indicat anterior.

Este afectată în acest mod cariera procurorilor printr-un text legal confuz și imprecis, prin urmare lipsit de previzibilitate, ceea ce vine în contradicție cu art.1 alin.(5) din Constituția României. Acest text constituțional impune o obligație legiuitorului, indiferent de la ce nivel, de a asigura calitatea legislației și, implicit, securitate juridică destinatarilor acesteia.

2. Încălcarea art.15 alin.(2) din Constituția României

Textul art. VII al Ordonanței de Urgență a Guvernului nr.92/2018 pentru modificarea și completarea unor acte normative în domeniul justiției, publicată în Monitorul Oficial nr.874 din 16 octombrie 2018, în măsura în care s-ar aplica procurorilor numiți în funcție, intervine în sensul înlăturării unor procurori din funcțiile legal deținute, prin impunerea unor condiții noi, inexistente la data la care a fost făcută numirea.

În acest sens, acest articol este în contradicție cu principiul constituțional al neretroactivității legii consacrat de art.15 alin.(2) din Constituția României, conform căruia: „*Legea dispune numai pentru viitor, cu excepția legii penale sau contravenționale mai favorabile*”.

MINISTERUL PUBLIC
PARCHETUL DE PE LÂNGĂ ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
CABINET PROCUROR GENERAL

În interpretarea acestui principiu, Curtea Constituțională a arătat (Decizia nr.436 din 8 iulie 2014 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 52 alin.3 din Legea nr.303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor) că, deși legea nouă poate dispune cu privire la consecințe și efecte nerealizate susceptibile de executare continuă/sucsesivă, ea nu va putea reglementa cu privire la fapte care, înainte de intrarea ei în vigoare, au dat naștere sau, după caz, au modificat sau au stins o situație juridică, ori cu privire la efecte pe care acea situație juridică le-a produs înainte de aceeași dată.

Promovarea unei proceduri organizate în conformitate cu legea pentru numirea într-o funcție la un parchet ierarhic superior reprezintă, din perspectiva conflictului de legi civile în timp, *facta praeterita*, realizată în întregime înainte de intrarea în vigoare a legii noi și pentru care, dacă s-ar aplica o lege ulterioară, ar însemna să i se atribuie efect retroactiv.

Eliberarea magistratului dintr-o funcție dobândită în mod legal ar aduce o atingere severă principiului stabilității procurorilor. Este inacceptabil ca prin introducerea unor condiții noi, stabilite în mod intempestiv, Guvernul să poată determina îndepărtarea unor magistrați care au fost numiți în funcție în baza legii.

Totodată, încetarea funcției acestor procurori ar provoca instabilitate în sistem, în condițiile în care proiectul de act normativ nu prevede în ce funcții ar urma să fie numiți, iar posturile pe care aceștia le ocupau anterior la parchete inferioare au fost ocupate prin derularea altor proceduri prevăzute de lege.

3. Încălcarea art.16 alin.(1) din Constituția României

Dispozițiile art.VII contravin principiului egalității în drepturi consacrat de art.16 alin.1 din Constituția României privind egalitatea în drepturi.

În interpretarea acestui principiu, Curtea Constituțională a arătat (Decizia nr. 866/2006 referitoare la admiterea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 52 alin. (1) din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor) că statutul juridic constituțional al procurorilor este identic cu cel al judecătorilor în ceea ce privește incompatibilitățile și interdicțiile aplicabile, admiterea în magistratură și formarea profesională, numirea, drepturile și îndatoririle, răspunderea juridică a acestora, astfel încât tratamentul discriminator al acestora nu ține seama de statutul de magistrat al procurorilor și încalcă principiul egalității în drepturi.

MINISTERUL PUBLIC
PARCHETUL DE PE LÂNGĂ ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
CABINET PROCUROR GENERAL

Astfel, se remarcă faptul că prevederile art. VII din Ordonanța de Urgență a Guvernului nr.92/2018 pentru modificarea și completarea unor acte normative în domeniul justiției, publicată în Monitorul Oficial nr.874 din 16 octombrie 2018 se referă exclusiv la procurori, făcând o diferență de tratament juridic între procurori și judecători care nu are nicio justificare obiectivă.

În art.3.3 pct.53 al Avizului nr.9 (2014) al Consiliului Consultativ al Procurorilor Europeni (cunoscut sub denumirea de Carta de la Roma), se prevede că „misiunile de judecător și procuror sunt similare și complementare în ceea ce privește cerințele și garanțiile referitor la statutul și condițiile de muncă, inclusiv recrutarea, formarea, evoluția în carieră, salariul, măsurile disciplinare și transferul (care se poate face numai în conformitate cu legea sau cu acordul lor). Acesta este motivul pentru care este necesar să se prevadă un mandat potrivit și reglementări adecvate cu privire la promovare, măsuri disciplinare și demitere”.

Mai mult, trebuie precizat și faptul că la punctul 157 din Legea nr.242/2018 se stipulează că „prevederile prezentei legi nu se aplică procedurilor de ocupare a posturilor de conducere sau de execuție, inclusiv prin promovare ... în curs de desfășurare la data intrării sale în vigoare”.

O interpretare a art. VII din Ordonanța de Urgență a Guvernului nr.92/2018 pentru modificarea și completarea unor acte normative în domeniul justiției, publicată în Monitorul Oficial nr.874 din 16 octombrie 2018, în sensul că se aplică atât procurorilor numiți, cât și celor delegați/detașați în cadrul parchetelor ar conduce la situația de neacceptat ca acei procurori care nu îndeplinesc condiția minimă de vechime, astfel cum a fost modificată, nu își mai pot desfășura activitatea în cadrul acestor unități, cu consecința pierderii drepturilor – grad profesional, salarizare corespunzătoare etc - câștigate în urma concursurilor de promovare, organizate în condițiile legii în vigoare la acea dată, în timp ce, colegii lor care participă la concursurile în derulare vor dobândi drepturile de care ei se văd lipsiți.

Toate aceste considerente, conduc la concluzia că procurorilor numiți în funcții de conducere și de execuție nu li se aplică dispozițiile art. VII din Ordonanța de Urgență a Guvernului nr.98/2018 pentru modificarea și completarea unor acte normative în domeniul justiției, publicată în Monitorul Oficial nr.874 din 16

octombrie 2018, în măsura în care îndeplineau condițiile legale în vigoare la data numirii.

Prin urmare, apreciem că destinatarii normei stipulate în cuprinsul art. VII al Ordonanței de Urgență a Guvernului nr.92/2018 pentru modificarea și completarea unor acte normative în domeniul justiției, publicată în Monitorul Oficial nr.874 din 16 octombrie 2018 ar putea fi doar procurorii care își desfășoară activitatea *prin delegare ori detașare* în cadrul Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism și Direcției Naționale Anticorupție, precum și în cadrul celorlalte parchete.

4. Încălcarea art.21 din Constituția României

Se poate observa că prin potențiala încălcare a statutului procurorului sunt generate consecințe de natură să afecteze negativ funcționarea normală a parchetelor, în principal prin creșterea duratei de soluționare a cauzelor penale.

Astfel, conform art.21 alin.3 din Constituție, „*părțile au dreptul la un proces echitabil și la soluționarea cauzelor într-un termen rezonabil*”.

Toate considerentele expuse anterior conduc la concluzia neconstituționalității dispozițiilor art.VII din Ordonanța de Urgență a Guvernului nr.92/2018.

Cu deosebită considerație,

**PROCUROR GENERAL,
Augustin LAZĂR**